

Yaşamakla ilgili çok değişik teorilerim var. Ne yapmak istediğimin ne anlamı var?

Ne istiyorsun? Bir şey istemiyorum. Yazla ilgili bir planım yok, kışla ilgili bir planım yok. Exlerden bir ex'in dediği gibi *kimsenin okumadığı yazılar* yazıp, dünyadaki *vazifemi* tamamlayıp gitmek istiyorum. Ruhumun parçalarını hangi tutkalla bir araya getirmek gerektiğini bulamadım yıllardır, hepsi ayrı telden çalıyor.

Bana açıkça bu işleri bırakmamı söyleseler, belki, biraz daha anlamlı olurdu. Ne demek istediğinin ne önemi var?

Ayrı dünyaların insanıyız. Benim dünyamda kimse yok. Aynı dünyayı paylaşabileceğim ve beni *normalleştirmeye* çalışmayacak kimse yok. İnsanların beni normalleştirmeye, beni bir *tüketen hayvan* yapmasına direnmek istiyorum. Asıl meselem bu, galiba.

Param olmadığını söylersem, bana *neden bir ayakkabı daha almıyorsun?* diye soracak kimse olmadığını düşünüyordum. Herhalde bundan dolayı da param olmasına çalışmıyorum. Kendime yetecek kadar eşyam var, dünyayı anlayacak kadar ve ölünceye kadar vaktimi geçirecek bir dolu kitap ve sesli kitabım var, dünyayı anlamaya çalışmıyorum, artık öyle hayallerim yok. Mümkünse aldığım nefese biraz daha dikkat edeyim, okuyacağımı okuyayım, yazacağımı yazayım ve çekilip gideyim.

Bir *meşhurluk* merakım, başarı derdim yok, insanların iteklemesiyle, onlara ayıp olmasın diye bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Bunların bazıları sonuca ulaşıyor ama çoğunun kimseye bir faydası yok, sonuca ulaşmıyor ve başarılı sayamam kendimi. Bunun sebebini de biliyorum, başarı daha çok sorumluluk getiriyor ve bu da beni kendimden daha çok uzaklaştıracak, daha çok yalan söyleyecek, daha çok bilmediğim konularda konuşacak *imkanlar* demek.

Bu ülkenin -veya dünyanın- okumuş yazmış evlatlarına sadece saçmalamayı layık görmesi çok ilginç aslında. İnsanların benimle olan meselesi de, onların önem verdiği oyunları oynamak istemeyişim.

Dilimi sakinleştirmem gerekiyor. Ruhumu ve onun gibi şeyleri. Sevdiğim insanlara piç gibi davranmamam gerekiyor, onları üzmemem. Ama bunların hepsini *gerekiyor* diye yapıyorum, benimle aynı dünyayı paylaşıp, aynı dertleri hisseden kimsenin olduğunu sanmıyorum. Böyle birinin olacağına da inancım yok artık. Bu umutsuzluk beni insanlara karşı devamlı bir savunma pozisyonunda tutuyor.

Ne demek savunma pozisyonu? İnsanların gelip beni şu son 20 senemde buradan çıkaracağını, bana cevabımı bilmediğim sorular soracaklarını düşünüyorum. Kendimi bilmediğim halde, biliyormuş gibi yapmaya gerek yok, olmadığım şekilde görünmek beni yoruyor ve yıpratıyor. Bunların sonunda hepsi beni bir şekilde *varoluş gerginliğine* götürüyor. Sonra *bunu hissedecek kadar imkanın varsa, ne şanslısın aslında* diyorum.

Kitap *ortalama zekalar* için midir? Din kendi düşüneyenler için düşünüp, evinde yemek yapmaktan aciz insanların bir aşhanede yediği yemek midir? Aç kalmak mümkün olmadığına, insanların hepsi bir şekilde hayatını anlamlandırmak zorunda olduğuna göre, herhalde öyle. Sen kendi evinde yemek yapıyorsun ve kendi yemeğini dışarıda yapıp tercihten ediyorsun. *Falanca lokantanınki iyi, seninkini*

kimse yemiyor diyorlar. Olabilir, bu tabii ki o lokantanın insanların tad duyularına hitap etmesinden kaynaklanıyor. Benim böyle bir derdim olmadı, yani, dini malzemeyi kullanıp ortalıkta satılacak bir yemek yapmadım, benim yaptığım yemekte fazlasıyla kendi yetiştirdiğim otlar var. Belki de bundan, tadı kimsenin yaptığı yemeğe benzemeyişi bundan.

Ne yapıyoruz? İşte, beni böyle soyup, soğana çeviriyoruz. Kendimi bir şekilde *deconstruct* ediyorum, söküyorum, söküyorum, hiçbir şeyim kalmayıncaya kadar söküyorum.

Zaman benimle, içimdeki analogilerle beraber beni yok edecek. Bir gün beni daha çok sevecekler ama yanımda olmadıkları için.